

Ehkä muistatkin mua,
etkä voi uskoutua:
kirjoittaa meistä nyt, kun
sun nykyinen on vihainen
eikä yhtään mua siedä.
Uniharhoissa nään sua,
niitä ei voi multa viedä.

Monta kertaa näin käy:
kaikki päälle ei näy.
Suutuit, kun et päässyt mun
suljettuihin huoneisiin,
tahdoit tietää, miksi aina
puuttui vielä palanen,
miksi harhailin ja väistin.
Voi, jos itsekin tietäisin.

Vaikka kaikki saa unohtua,
kiitos siitä, kun liiankin kauan jaksoit mua.
Huolit hulluuttas puolikkaan,
enempää en oo osannut koskaan antaakaan.

Yhtä pyytää jos saan
(vaikka niin ei oiskaan):
väitä, että oon ainutkertainen,
niin, että uskon sen,
toiset ei oo yhtä paljon.
Kukaan ei voi ylittää,
pakko jonkun silti välttää.

Kiitos, kun koetit ymmärtää.
Tiesin, siihen et pystyisi edes sinäkään.
Jos joskus liikaa muistankin,
juon vielä yhden, niin muistan taas
paljon huonommin.

Kiitos, kun huolit puolikkaan,
enempää en oo osannut koskaan antaakaan.
Ehkä muistatkin mua.